



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. november 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NE LEGYÉL GYÜMÖLCSTELEN!

Énekek: 1,1-2; 348; 492, 4; 443, 2,5; 643

Lekció: Jn 15,1-8

Alapige: Tit 3,13-14

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk és dicsőítünk Téged, mint örökkévaló Istent, akinél nincs változás, sem változásnak árnyéka. Köszönjük, hogy ígéd és akaratod ugyanúgy megvolt, ugyanúgy szóltál és ma is ugyanúgy szólsz, ahogy régen. Köszönjük, hogy a Te akaratod az, hogy az ember megtérjen az ő útjáról és éljen. Köszönjük, hogy ezért küldted a Te egyetlen Fiadat, hogy ennek feltételét megteremtsd, hogy a mi életünk Őbenne legyen, Vele egyé váljunk igaz hit által. Köszönjük, hogy csak így tölthetjük be feladatunkat, küldetésünket, amire bennünket elrendeltél.

Megvalljuk Neked, Urunk, hogy úgy jövünk Eléd az elmúlt hét terheivel, bűneivel, mulasztásaival, hogy sokszor nem figyeltünk Rád, nem voltunk kíváncsiak sem, hogy mit akarsz, ha pedig megtudtuk, megjelentetted nekünk, akkor elhessegettük azt magunktól; nem cselekedtük meg igazán, ahogyan azt Te kérted vagy vártad. Megvalljuk Neked, Urunk, hogy így jövünk eléd, mégis úgy jövünk Eléd, ahogy Te elrendelted, ahogy megparancsoltad, hogy mindent Eléd hozzunk, ami nehéznek látszik vagy tűnik. Köszönjük, hogy elfogadsz, amint vagyunk, és semmiképpen ki nem vetsz bennünket.

Kérünk Téged, hogy légy velünk ezen az alkalmon! Kérünk Téged, hogy formálj bennünket gyülekezetté, és ne csupán igehallgatókká, hanem ígét cselekvők-ké tegyél bennünket! Szentlelked drága ajándékával ajándékozz meg minket, hogy tegyen Ő késszé bennünket minden jóra, a Te akaratod cselekvésére. Kérünk, hogy légy közöttünk, és áldásodat add a mi tiszteletünkre!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését hallgassuk meg a Tituszhoz írt levél 3. fejezetének 13. és 14. verséből. A megnevezett helyen így szól az írott ige: *„A törvénytudó Zénást és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.”*

Kedves testvérek, mai igénkben, a Tituszhoz írt levél befejező soraiban a levél nagy hitbéli, üdvtörténeti igazságai után, az apostol egy egészen hétköznapi szolgálati ügyre teszi a hangsúlyt, és azt írja Titusznak, hogy a gyülekezetben a törvénytudó Zénást és Apollóst gondosan indítsák útnak, hogy ne legyen semmiben fogyatkozásuk, és tanulják meg a mieink is, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. Amikor elolvastam, hogy a héten mi lesz a mára kiírt ige, akkor ez az egyetlen, rövid fél mondat nagyon megfogott engem, és úgy voltam, mint Mária, meg sokan azóta, hogy a szívében forgatta ezeket az ígéket.

Éppen ezért, a mai alkalomnak hadd legyen az az üzenete, hogy ne legyünk gyümölcstelenek! Erre akarta Pál is tanítani azt a közösséget, Tituszon, az egyik vezetőn keresztül, hogy a gyülekezet közössége, a hívők, ne legyenek gyümölcstelenek. De mielőtt erre rátérnék, hadd mondjak el a 13. versről is néhány üzenetet, hiszen ez is olyan fontos, hogy minden szót meg kell néznünk ahhoz, hogy megértsük Isten titkát és akaratát! Zénásról csak itt olvasunk az Újszövetségben, sehol máshol nem fordul elő a neve, és azt olvassuk, hogy törvénytudó volt. Így írja az apostol, hogy a „törvénytudó Zénást és Apollóst...” Apollósról tudunk, mert a Korinthusbeliekhez írt levélben is szerepel, és Efézusban is prédikált. Tudjuk, hogy hogyan segítették őt el atyafiak a Szentlélek megismerésére. Zénást úgy jellemzi Pál apostol, hogy a „törvénytudó Zénás”.

Akkor egészen bizonyosan ennek is van üzenete számunkra, ha az ige ezt így kiemeli, ha fontosnak tartja, csak meg kell keresnünk, hogy mi az! Néhány üzenetet szeretnék a testvérekkel megosztani! Az első, hogy Zénást törvénytudónak nevezi az apostol. A Szentírás szerint tehát, a törvény ismerete nem akadályozta ezt a hívő atyafit az evangélium prédikálásában, mert amikor kiküldték missziós útra, egészen bizonyos, hogy Pál nem így ajánlotta volna, hogy „készítsétek fel, gondosan küldjétek el, ne legyen semmiben fogyatkozása”, ha ez a Zénás nem az evangéliumot prédikálta volna! Innen is nagyon szépen világlik a Bibliának az az igazsága, hogy a törvény és az evangélium nincs egymással ellentétben. A törvény és az evangélium nagyon szépen megfér egymás mellett, és ez a Zénás, aki ki-megy az evangélium prédikálására, úgy megy ki mint törvénytudó, mint törvény-ismerő.

Tehát, nemcsak tudott, nemcsak sejtett valamit, hogy Isten mit jelentett ki a törvényben, hanem azt mondja, hogy törvénytudó. Ez volt ennek az embernek a jellemzője, hogy ismerte a törvényt. Pedig Pál is ismerte a törvényt, tudjuk, de ha ő ezt kiemeli, hogy ez az ember ismeri a törvényt, akkor ennek jelentősége van! Milyen jó, hogy ez az ember nem állt meg, nem ragadt le ott a törvénynél, hanem az evangéliumot hirdette, valahogy úgy, mint a komornyik, amikor olvasta Ézsaiást, és Filep mellé ült. Az írásnak egy ószövetségi helyéről olvasunk az Ézsaiás könyvéből, innen kiindulva hirdette neki a Krisztust. A Bibliában a törvény egyéb-

ként nem a mózesi törvényeket jelenti, nem erkölcsi, meg ceremoniális törvényeket, hanem a Bibliában a törvény alatt Isten egész kijelentett akaratát értjük: hogyan tiszteljük Őt, milyen legyen az istentiszteletünk és hogyan éljünk!

„Törvénytudó Zénás” – azt jelenti ez a számunkra, hogy az evangélium üzenetét ennek az embernek az életében a törvény csak erősítette, igazolta, alátámasztotta, és ő szabadon hirdette a Krisztust.

Aztán, amikor azt mondja: „gondosan indítsátok útnak” – azért kellett így útnak indítani, hogy az evangélium hirdetésében ne azzal legyenek elfoglalva, hogy hogyan éljenek meg, hanem legyen biztosítva nekik az evangélium szabad hirdetése azzal, hogy ezeket a mindennapos terheket a gyülekezet leveszi az ő vállukról. Milyen szép, hogy órájuk az igehirdetés szolgálatát bízta Isten, hogy vigyék az ígét, a gyülekezetre meg azt, hogy vihessék az ígét! Ilyen fontos az ige! Mondhatnánk, hogy ilyen fontos Isten ígéje az Isten országában. Ezzel végzi el Isten a munkáját. Milyen fontos az, amit a Római levélben mond az apostol: na, de ha nincs, aki hirdesse! Milyen jó, hogy ott van két atyafi: egy Zénás, meg egy Apollós, akiket ki lehet küldeni; akiket meg lehet bízni, és akkor azt mondja, hogy ennek viszont a feltételeit a gyülekezet biztosítsa!

Milyen kedves, amikor azt mondja: gondosan indítsátok útnak –, mert ezzel az apostol azt akarja kifejezni, hogy látjátok, testvérek, az Isten gyülekezetében, az Isten országában, semmi nem mehet trehányul! Tehát az Isten ügyében és országában nem megengedett semmiféle hányavetiség vagy felületesség! Mintha azt mondaná: figyeljete oda mindenre! Mint ahogy az édesanya becsomagol a gyermekének, aki elmegy kirándulni. Rábízza a gyermekre, hogy pakoljon össze, de azért csak megnézi, hogy ott van-e minden, mert ott van a gondoskodó szeretet. Az Isten országában így is tegyetek bizonyosságot az Úrról, hogy minden gondosan megy, nem csak úgy odadobva! Minden gondosan legyen megszervezve és megalkotva!

Aztán, a gyülekezetet tanítja az apostol: testvérek, nemcsak Zénásnak és Apollósnek van szüksége erre az úti csomagra, hanem nagyon szüksége van valamire a gyülekezetnek is! Azt mondja: „Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől.” Tehát, azt mondja az apostol, hogy lesz testi haszna, mert lesz mit enniük, lesz mihez nyúlniuk; és lesz lelki haszna is a gyülekezetre nézve. Azért, mert Isten ígéje mindig azt hozza elénk, hogy nemcsak az van az Isten országában megajándékozva, aki kap valamit, hanem az is meg van ajándékozva, aki adhat valamit. Az egész Szentírás azt mondja, hogy nemcsak az örül, aki kap valamit, hanem az is, aki adhat valamit.

Nagyon régen, vagy harminc éve voltunk egy svájci gyülekezetben, és ott az volt akkor a szokás – nem tudom, most hogy van –, hogy egy hónapban egyszer, egy szombat este összejöttek az atyafiak, és mindenki elmondhatta, bizonyosságot tehetett, hogy az elmúlt hónapban ő hogyan érezte meg Isten hatalmát, Isten szeretetét. És akkor egy asszony testvér felállt, és azt mondta: ő ebben a hónapban úgy érezte meg Isten szeretetét, hogy a gyülekezetben egy atyafi valamilyen úton-módon kapott egy hőlégballonos utat, és ő odaadta ennek az asszonynak, hogy menjen ő el, mert tudta, hogy nagyon vágyik egy ilyen útra. Ezért nagyon hálás volt Istennek. Aztán felállt a bácsi, aki adta, és azt mondta: testvérek, én meg azért

NE LEGYÉL GYÜMÖLCSTELEN!

vagyok hálás, hogy odaadhattam, mert én nem mertem volna felmenni ezzel a hőlégballonnal.

Isten országában nemcsak Zénásnak és Apollósnek van szüksége erre, hanem azt mondja az apostol, hogy erre a gyülekezetnek van szüksége. „Tanulják meg pedig...” Nem az adakozásról volt szó? Nem arról, hogy készítsenek fel az útra két embert? Azt mondja az apostol: nem, hanem ezzel tanítani akarja a gyülekezetet! Tudniillik, a tanulság a gyümölcstermés: tanulják meg, hogy ne legyenek gyümölcstelenek!

A másik megállapítás, ami egyébként az egész Titusz levélre nagyon igaz, de tulajdonképpen az Újszövetségre és az egész Szentírásra is, hogy a Krisztusban való megváltásunk és a Szentlélek megújító, megszentelő munkája az életünkben összetartozik. A Tituszhoz írt levélből talán azt az ígét ismerjük a legjobban, hogy „megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek.”(2,11) Aztán azt mondja az apostol: Zénást és Apollóst gondosan indítsátok útnak! – azért, mert meg akarja a gyülekezetet, meg a hívőket tanítani, hogy a Krisztusban való váltság a Lélek megszentelő munkájával mindig együttműködik. Olyan nincs, hogy én meg vagyok váltva, de nem törekszem a megváltás útján járni! Olyan nincs, hogy én meg vagyok váltva a Krisztusban, bűneim el vannak törölve, de ez semmi következménnyel nem jár az életemben!

A Tituszhoz írt levél erről beszél, hogy a Krisztusban való váltságnak, igenis, a hívő életében vannak következményei, vannak gyümölcsei, és éppen ezért nem lehet elválasztani! Ezért is énekeltük ezt az éneket, mert olyan szépen benne van, hogy örvendjete, Krisztus feltámadt! Minden vasárnap erre emlékezünk: Jézus él, mi is élünk! Az utolsó versben azt mondja: „Cselekedd Szentlelkeddel, (...) hogy új életet éljünk, Végre porból felkeljünk”, és „Részeltess haláloznak, És feltámadásodnak Drága érdemeiben, Édes gyümölcseiben!” *A hívő nemcsak a váltságot veszi el Jézustól, hanem elveszi a feladatot is az Úrtól.* Nemcsak a bűnbocsánatot veszi el, hanem azzal együtt elveszi azt is, hogy mit kell tennie ebben az életben.

Aztán, a következő üzenete ennek az ígének, amikor Pál így rendelkezik a gyülekezetben, hogy Zénást és Apollóst indítsátok útnak gondosan, akkor azt mondja el nekünk – nincs így benne az ígében, de ki lehet olvasni belőle –, hogy a gyülekezet az a hely, az a közösség, ahol én megélhetem az Istentől rendelt utamat, feladatomat. A gyülekezet az a hely, ahol megélhetem a szentek egységét. Nem azt mondja, hogy „menjete ki a világba”; nem arról beszél az apostol, hogy „menjete az aluljárókba, a pályaudvarok elé”, hanem azt mondja: Zénást és Apollóst gondosan indítsátok útnak; figyeljete a gyülekezetben! Két ember el akar menni missziói munkára, az ige prédikálására, ti pedig vegyéte komolyan, hogy azok hogyan mennek, és hogyan jönnek majd vissza, mit fognak mondani, ti azért felelősséggel tartoztok!

Olyan sokszor megkapjuk ma azt, testvérek, új irányzatoktól, hogy menni kéne a csövesekhez, menni kéne ide, meg oda; nem itt a templomban, meg nem itt a gyülekezetben, – de Isten ígéje olyan sokszor megállít bennünket! Ez a mai is, hogy igen, ebben a világban Istentől rendelt feladata van a gyülekezetnek!

Aztán azt is mondja, hogy „Zénást és Apollóst” – nem mindenki kapja ugyanazt a feladatot a gyülekezetben. Nem azt mondja az ige, hogy menjen az egész kö-

zösség! Nem, Zénás és Apollós! Van, akire ez van bízva, és van, akire meg az, hogy ezeket segítse.

Lassan húsz éve, hogy a presbiteri szövetség kiküldött néhányunkat Hollandiába, hogy az ottani szigorú református egyháznak az életét figyeljük meg, és amit át lehet plántálni, ami jó tanulság, azt a mi egyházunkban is próbáljuk meg. Akkor, abban a gyülekezetben, két irányba ment a misszió. Egyrészt Ukrajna felé, Kijev környékére: nagy erőket mozgósítottak az ukránok felé; a másik ilyen terület pedig a Fülöp-szigetek volt. Kiküldtek egy misszionáriust a Fülöp-szigetekre, vitte a Bibliát, az énekeskönyvet, a Heidelbergi Kátét, prédikált, és a Fülöp-szigeteken református gyülekezetek alakultak. Akkor, azt hiszem, hogy már a tizenegyediknél jártak. Volt a gyülekezetben egy ingatlanfejlesztő, aki nem ment ki a Fülöp-szigetekre, hanem ott, Hollandiában dolgozott. Ez az ingatlanfejlesztő azt mondta: te prédikáld az evangéliumot, és hogyha alakul ott egy gyülekezet, én építek egy templomot annak a gyülekezetnek! Épített egy olyan imaházat, ahol a gyülekezet össze tudott jönni, ahol biztosítva volt az igehirdetés alkalmá.

A gyülekezetben bármit csináljon valaki, az mindig közügy; az mindenkire tartozik. Zénást és Apollóst küldd el – ők lesznek az élvonalban, ők lesznek a harcmezőn az első sorban, ti meg ott kell, hogy legyetek mögöttük! Az Isten országában közös a munka: „Tanulják meg pedig a mieink is” – tehát, ez jelentette az összes többi. Ebben mindenki benne lesz, akkor is, ha nem mindenki van ott egyidejűleg

Aztán, arról beszél még az ige, hogy keresztyénségünk nem lehet öncélú keresztyénség! Nem lehet magunk körül forgolódo keresztyénség! Nem lehet olyan keresztyénség, ahol azt gondolom, hogy én vagyok a legfontosabb, hanem Isten megtanítja a gyülekezetet arra, hogy Isten országában ez a csodálatos munkamegosztás van: valaki viszi az igét, valaki meg arról gondoskodik, hogy vihesse Isten igéjét.

Nézzünk most bele abba, hogy mit kellett tanulnia ezzel a gyülekezetnek! Tehát, nemcsak azt, hogy közösségben vagyunk; nemcsak azt, hogy mindenkinek más a feladata; nemcsak azt, hogy mindenki vegye komolyan, ami rábízott; nemcsak azt, hogy Isten Szentlelke végzi megszentelő munkáját a hívők megváltott életében, hanem az is nagy igazsága ennek a mai igének, azért kellett ezt megtanulniuk, hogy ne legyenek gyümölcstelenek! Mert azt mondja Isten igéje, amikor gyümölcstermésről beszél, hogy a hívő ember valamire rendeltetett. Ezt a János evangéliuma 15. fejezetében olvassuk, amikor azt mondja Jézus: „én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon.”

Tehát, tulajdonképpen azt lehet mondani, hogy ha valaki nem termi a gyümölcsöt, akkor ellenáll ennek a rendelésnek, ha Isten erre rendelte! Ennek gyülekezetben magától értetődőnek kellene lennie! Pál erre mégis finoman és szelíden figyelmezteti Tituszt, rajta keresztül meg a többieket, mert lehet, hogy ezt nem tudják. Azért testvérek, mert a gyülekezetben lévő megváltott emberek régi természete sajnos még megmaradt, úgy, ahogy a beoltott fa természete, amelyikbe beleillesztik a nemes szemet, hogy onnantól kezdve azt a gyümölcsöt teremje, amely szemet belehelyeztek.

NE LEGYÉL GYÜMÖLCSTELEN!

Azonban a beoltott fának megmarad a régi természete, az, hogy nőjön. Tudniillik, a fának van egy ilyen természete, ami a régi életéből adódik, hogy nőni akar. Jézus meg nem arra rendeli a hívőt, hogy nőjön, hanem arra, hogy gyümölcsöt teremjen. Ez a kettő ellentétes, fordított arányban van egymással, azért, mert ha a fa növekszik, akkor abba adja az energiáit. Ha meg gyümölcsöt terem, akkor meg abba. Ezért kell a fát alakítani, metszeni, gallyakat levágni, mert különben a vegetáció óriási lenne, a gyümölcstermés meg kevés. Ezért a kertész megfordítja, és elkezdi metszeni. Jézus ezt mondja: az én Atyám is megmetszi, hogy több gyümölcsöt teremjen; aki pedig nem akar gyümölcsöt teremni, azt lemetszi. Ez a különbség! Lemetsz vagy megmetsz. A lemetszés azt jelenti, hogy többit levágja, a megmetszés pedig azt, hogy alakítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.

Ebben azt a drága bibliai üzenetet vehetjük észre, hogy érdemes gyümölcsöt teremni, mert amelyik fa gyümölcsöt terem, azzal többet foglalkozik a gazda! Így fogalmazok: a gyümölcstermés magunkra vonjuk Mennyei Atyánk gondoskodó szeretetét. Tehát, érdemes gyümölcsöt teremni! Így van ez egyébként az életünkben is: amelyik fa nem terem, hanem csak úgy van, az a Lukács evangéliuma 13. fejezete szerint kettős problémát hordoz. Egyrészt haszontalan, azt mondja a gazda: „Minek foglalja a helyet hiába?” Másrészt pedig ítélet alatt van, mert azt mondja a gazda: „vágd ki!” De amikor egy fa gyümölcsöt terem, akkor a gazda még inkább inspirálva van, akár a kertünkben is! Még jobban fel vagyok buzdulva arra, hogy gondozzam, hogy több figyelmet fordítsak a locsolására, a tápanyag utánpótlásra, a permetezésre.

A gyümölcstermő hívó keresztyén a Mennyei Atya gondoskodó szeretetét vonja magára: megmetszi, hogy több gyümölcsöt teremjen. A gyümölcstermés feltételét az 5. versben mondja Pál apostol: „...az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által.” Tehát, a gyümölcstermés feltételét elkészítette Isten, és a gyümölcstermés másként nem lehet, csak újjászületés után. Ez a fa esetében, ahogy említettem, a beoltás. Amikor megkapja azt a nemes szemet, utána a kertészek a régit levágják, és ami onnan kihajt, az már annak a szemnek a tulajdonságait fogja hordozni, amit beléhelyeztek.

Nagyon szeretem a Kátéban, a hitvallásunkban azt a kérdést, ami a gyümölcstermésre vonatkozik; ott azt mondja: Nem tesz ez a tan – tudniillik, hogy Krisztus megváltott bennünket, újjászült – valakit elbizakodottá? Nem. Ez a tan, hálássá tesz valakit, mert lehetetlen, hogy akik Krisztusba oltattak, a hála jó gyümölcsöit ne teremjék! „Hogy ne legyenek gyümölcstelenek” – mondja az apostol.

Végül még három dolgot engedjetelek meg, mert a reformátorok mindig azt emelték ki, hogy a gyümölcstermés három ok miatt szükséges! Először is: Istenre nézve, másodszor: önmagunkra nézve, harmadszor pedig: a kívül valókra nézve. Istenre nézve azért, mert ez dicsőíti az Urat, hogy ezt a munkát Ő elvégezte bennünk az Ő irgalmas szeretetéből. Jézus Krisztus váltsága, halála és feltámadása által, a Lélek megszentelő megújításában. Ez az Istent dicsőíti. Magunkra nézve: mert onnan lehetek biztos arról, hogy Krisztusba vagyok oltva, az életem Krisztusban van, Benne maradtam. „Maradjatok én bennem, és én is ti bennetek” – nélkülem semmit sem cselekedhettek, gyümölcsöt sem tudtok teremni! Tehát, nekem is kell egy bizonyosság: igen, ebből látom, hogy én Krisztusban vagyok. Ezt

mondta még, különösen az egyik, kedves svájci prédikátor: mert ahol van gyümölcs, ott kell lennie élő fának is! Egy halott fán senki nem látott még gyümölcsöt! Egy halott fán nincs gyümölcs! A gyümölcs arra utal, hogy az a fa él. A kívül valókra nézve: ezzel tudjuk a felebarátainkat talán megnyerni Krisztusnak. Jézus is erről beszélt a Hegyi beszédben, amikor azt mondta: „lássák a ti jó cselekedeteiteket”, vagyis gyümölcsöseiteket, és „dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” Mert ez fog mutatni arra, hogy igen, lehet gyümölcsöt teremni, érdemes gyümölcsöt teremni, és oda fog vonzani talán valakit az Úr Jézus Krisztushoz, hogyha látja a mi Krisztusban elrejtett életünket!

Éppen ezért, testvérek, vegyük komolyan a mai igéből: ne legyünk gyümölcstelenek! Elsősorban itt a gyülekezet közösségében lássuk meg azt, hogy az ige útja, az Isten országa hogyan mehet még jobban előre! Gyümölcsöseinkkel tegyünk bizonyosságot arról, hogy mi is a közösség tagjai vagyunk, és mi is segítjük az Isten országának terjedését! És akkor olyanok leszünk, mint – ahogy Jeremiás írja olyan szépen – a víz mellé ültetett fa, amely megtermi az ő gyümölcsét, és még a levelei sem száradnak el. Ez a víz pedig a mi Urunk. Találtassunk Őbenne, maradjunk Őbenne, és boldogan valljuk meg, hogy igen, Uram, Tőled kapott feladatomat, Tőled elvett rendelésem, akaratomat szeretném teljesíteni, mert Te vagy az én Istenem!

Ámen.

Imádkozzunk!

Valóban adjad meg nekünk éltünkben, hogy éljünk a hit gyümölcsöiben! Köszönjük, hogy a Te munkád, a Te eredményed ez, Atyánk, a Te örök szereteted gyümölcse, amivel lehajoltál hozzánk, vadhajtásokhoz, bűnösökhöz, amellyel életünket megújítottad a Krisztusban, és áldott Lelkessel támogatod napról napra.

Köszönjük azt a gondoskodó szeretetet, amely nem lehetetlent vár tőlünk, de azt akarja, hogy a több gyümölcs még jobban mutasson Rád, és még inkább hívogasson Hozzád. Köszönjük Neked, Urunk, hogyha vannak hitünknek gyümölcsei, és kérünk Téged, hogyha csak díszfák lennénk, – igaz, hogy szemnek kedvesek, de nem lenne semmi hasznunk –, ments meg ettől bennünket, drága Urunk! Életünkre, hitünkre ne fát, szénát, pozdorját építsünk, hanem azt, amire Te rendeltél bennünket! Kérünk, segíts bennünket ezen az úton a Lélek megszentelő, megújító munkájában, amely napról napra a Te ábrázatodra akar formálni bennünket, hogy ne csak énekeljük, hogy „szeretnék lenni, mint Ő”, hanem valóban erre törekedjünk! Áldunk Téged, Urunk, hogy ezt a megszentelő munkát is Te végzed a mi szívünkben.

Kérünk Téged, Urunk, hogy áldd meg a Te népedet, drága áron vett örökségedet! Kérünk Téged, Urunk, a betegekért; azokért, akik gyászolnak; azért a családért is, amely a héten búcsúzott szeretettjétől. Kérünk, hogy járasd őket is gyümölcstermésben! Kérünk Téged, hogy tedd őket megvigasztalt gyermekeiddé!

Így kérünk Téged, hogy áldd meg a Te egyházadat ezen a földön, hogy Rólad tudjon bizonyosságot tenni! Kérünk Téged, áldd meg szétszórt magyarságunkat az egész világon, legfőképpen kérünk hittestvéreinkért, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek Tőled! Kérünk olyan helyekért, ahol szenvedés, békétlenség, igazságta-

NE LEGYÉL GYÜMÖLCSTELEN!

lanság van. Hadd kiáltsuk még nagyobb vágygal, Urunk, hogy jöjjön el a Te országod, töltse be uralkodásod ezt a földet! Hadd legyen majd Úr a Jézus mindenütt, hol csak a napnak fénye süt, de addig is taníts bennünket várni, készülni, készen lenni, szívünket megaláztatva gyümölcsöt teremni a Te nagy neved dicsőségére, hogy akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, mindent a Te dicsőségedre tudjunk tenni!

Hallgass meg a mi könyörgésünkben!

Ámen.

643

Jézusról, csak róla

✂ Korpela, Simo Oskari (1863-1936)

♪ Hela, Mikael Martti (1890-1965)

✂ Scholz László (1911-2005)

Jé - zus - ról, csak ró - la mon - dok é - ne - ket,
Ó, csak ő hor - doz - ta min - den vét - ke - met
Ó, csak ő hor - doz - ta min - den vét - ke - met.

(Capo II. fekvés)

2. Bűn szennyezte lelkem, s ím befogadott,
Vére árán nyertem bűnbocsánatot,
Vére árán nyertem bűnbocsánatot.
3. Bűn, halál bilincsét Jézus törte le,
Így lettem fogolyból Isten gyermeke,
Így lettem fogolyból Isten gyermeke.
4. Mint királyi gyermek, élek föld porán,
Szép örökség vár rám, égi koronám,
Szép örökség vár rám, égi koronám.
5. Az aranyvárosban lesz lakóhelyem,
Örök menyegzőben örvendezhetem,
Örök menyegzőben örvendezhetem.